

Τὸ 1830 ὁ Μωρέας ἀποσπᾶται τῆς Τουρκίας καὶ γίγνεται τὸ βασίλειον τῆς Ἑλλάδος.

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ταύτης ἡ Πύλη, ἀνίκανος νὰ ἀντισταθῇ, ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκύλας τοῦ Τσάρου, ὅστις, ἀπὸ ἀσπόνδου ἐχθροῦ, ἐγένετο σύμμαχός της καὶ διὰ τῆς παρεμβάσεως τῶν ῥωσικῶν στρατιῶν εἰς τὴν πάλην, ἣν ὁ Μαχμουτ εἶχε νὰ ὑποστῇ κατὰ τοῦ Μεχμεταλῆ καὶ τοῦ Ἰβραήμ πασᾶ ἐπαναστατησάντων, καθιέρωσε τὴν συμμαχίαν ταύτην. Εἰς ἀντάλλαγμα ὁ Τσάρος διώριζεν εἰς τὰς παραδουναβίους ἡγεμονίας ἡγεμόνας ἀφοσιωμένους αὐτῷ καὶ καθιέρου τελικῶς τὸ πρόσωπον προστάτου τῶν χριστιανῶν τῆς Ἀνατολῆς. Ἡ συνθήκη τοῦ Χουγκιὰρ-Ἰσκελεσί ὥρισεν τὴν νέαν ταύτην κατάστασιν. Διὰ τῆς συνθήκης ταύτης ἡ Πύλη καὶ ἡ Ῥωσσία ὤμνουν ἀδιάκοπον φιλίαν καὶ ὑπέσχοντο ἀμοιβαίαν προστασίαν καθ' ὅλας τὰς περιστάσεις· ἀλλὰ μυστικός τις ὄρος ἀπαλλάττει τὸν Σουλτάνον τῆς ὑποχρέωσεως ταύτης, ἐπὶ τῷ ὄρω νὰ μὴ ἐπιτρέπη, ὑπ' οὐδεμίαν πρόφασιν τὸν εἰσπλουν τοῦ Ἑλλησπόντου εἰς τὰ ξένα πολεμικὰ σκᾶφη. Ὁ διπλωματικὸς οὗτος θρίαμβος ἤξιζε νίκας διὰ τὴν Ῥωσσίαν. Ἐπίσης ἔμεινε σύμφωνος μετὰ τῆς Πύλης καὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν δυνάμεων, ἐκτὸς τῆς Γαλλίας ἀφεθείσης εἰς τὴν ἀπομόνωσίν της, οὕτως, ὥστε ἀπὸ τῶν ταραχῶν τῆς Βλαχίας καὶ τῆς Μολδαυίας, ῥωσικὴ στρατιὰ κατέλαβε τὰς δύο ταύτας ἐπαρχίας. Ἀλλὰ ὁ Τσάρος ἠρέκεσθη ν' ἀπολαύσῃ δι' αὐτάς τὴν ἀποκατάστασιν τῶν λειτουργιῶν τοῦ ὀσποδάρου καὶ νέας ὠφελείας (συνθήκη τοῦ Βιλτά-λιμᾶν I Μαΐου 1849).

Μόλις ἡ συνθήκη αὕτη ὑπεγράφη, ἡ Πύλη δυσηρέστησε τὸν Τσάρον παραδεχομένη τοὺς πρόσφυγας Οὐγγρους, λείψανα τῆς ἀνταρσίας ἐκείνης τῆς Οὐγγαρίας, ἣν ἡ Αὐστρία δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ ἢ τῇ βοήθειᾳ τῶν ῥωσικῶν στρατιῶν.